

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

3. In bestijs quoque sepulturæ, multoq[ue] magis in hominibus memoriæ
curam esse. Vnde epitaphia, & orationes funebres, & flores sepulchrales?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

718 Cap. LXVI. Cur, quo modo, & à quibus boni benè sint sepulcris
 iustis iustitiarum doctores (Ethnici) prorsus non attigerunt. Nec enim
 poterant id videre, qui utilitate omnia officia metiebantur. Et paulò
 post: Non quarimus nunc utrumne tota sepeliendi ratio sit utilis, nec
 ne. Sed hæc, etiamsi sit inanis (ut illi existimant) tamen facienda est,
 vel ob hoc solum, quòd apud homines benè & humane fieri videtur.
 Animus enim queritur, & propositum ponderatur. Non enim patie-
 mur figuram & figmentum Dei feris ac volucribus in pradam jacere,
 sed reddamus id terra, unde ortum est; & quamvis in homine ignoto
 necessarium manuum implebimus, in quorum loco, quia desunt, succe-
 dat humanitas, & ubicumq; homo desiderabitur, ibi exigi officium no-
 strum putabimus. Quòd etsi non viderunt Ethnici esse officij sui,
 tamen vel natura instigante fecerunt. Itaque, apud omnes
 gentes video defunctos, nisi alia causa obstatet, sepulturam ho-
 noratos. *Egyptij*, quoties medicatum aliquod funus apparabant, ex

Nicol. Cauf-
 fin in Poly-
 hist. lib. 5. §. 2.
 ex Plutareh.
 In conuiuio
 septem Sa-
 pientum.

prima nobilitate mortuum condientes, seorsum eximebant ventricu-
 lum, eumq; in arcula seponebant, deinde cum pollinctor elato funere
 cadauer ad solem conuertisset, defuncti nomine solem caelestemq; omnes
 insigni elogio contestabatur: Sol rerum domine, vosq; calites, qui morta-
 libus luce vsuram largimini, me accipite, & caelestibus contuberna-
 lem addite. Equidem pie, ac religiose numina à maioribus mihi com-
 monstrata semper dum vixi, excolui, genitura mea authores semper
 honoravi, hominem occidi neminem, aut deposito fraudavi, nec aliud
 quidquam infandum patravi. Quòd si quid a me patratum est edendo,
 bibendo, quòd non oportuerit, id omne non mea, sed huius causa
 commissum est. simulq; cum dicto arcam, in qua ventriculus erat con-
 ditus, in profuentem proiebat, corpus reliquum ut purum & labis
 immune condiens. Eadem paulò fusiùs recenset Porphyrus.

Porphyrus
 lib. 4. de abf-
 rin. Herodot.
 lib. 2.

Herodotus certè refert, tanti fecisse *Egyptios* cadauerum ho-
 nores, ut aliquando lege juberentur ij, qui sibi mutuo dari pe-
 cunias postularent, cadauer patris depositum fidei creditoris
 tradere. Putabant enim nullum illis charius esse pignoris ge-
 nus, citiusque vitam propriam eos deserturos, quam corpus pa-
 tris, à quo vitam accepissent.

III.

Quid quòd bestiarum ipsarum curam sepulchri, & quamdam simi-
 litudinem corporis ad vitam redituri habent? Nam quòd de
 Phœnice vulgo narratur, id alij etiam de alia aue memorant.
 Siqui-

Siquidem Nicolaus de Comitibus scribit, in vltiore India auem esse, cui nomen Semenda, trifido rostro, sentireque semorituram. Mortis igitur hora, eam deferre ligna in nidum suum, cantillareque suauiter atque alarum percussione incendere ligna: ipsam illo igne consumi, indeque vermiculum gigni, qui postea in auem crescat.

*Combustusque senex tumulo procedit adultus,
Consumens dat membra rogas.*

Quidquid sit de veritate huius narrationis, de qua in tractatu de monstris disputauimus, significatur tamen, aliquam etiam apud veteres fuisse, de resurrectione cogitationem, quam qui certò credunt, nonnè causam habent, vt ossa cineresque honoratè condant, & asseruent, quæ non dubitant aliquando vitam receptura, & æternùm duratura? Quid quòd in monumentis mortuorum, eorumdem laudes atque virtutes, ad exemplum posterorum inscribamus? Nam tituli & epitaphia ad hoc eriguntur. Sic olim mortua est Rachel, & sepulta est: erexitq; Iacob titulum super sepulchrum eius. Hic est titulus monumenti Rachel vsque in presentem diem. S. Hieronymus ait, se ad Mausolæum Dauidis regis precari solitum, de quo Mausolæo videtur loqui D. Petrus, cum ait: *Et sepulchrum eius est apud nos vsque in hodiernum diem.* Simon quoque Machabæus super sepulchrum patris sui, ac fratrum suorum magnificum erexit monumentum. Iustiniano Imperatori mortuo instrata vestis stragula, in qua Phrygio opere textæ victarum urbium, & Barbarorum Regum, quos ipse suis auspicijs debellarat, effigies: de qua Corippus:

*Et tulit intextam pretioso murice vestem,
Iustinianorum series ubi tota laborum,
Nexo auro insignita fuit, gemmisque coruscis,
Illic Barbaricas flexa cernice Phalanges,
Occisos Reges, subiectasque ordine gentes,
Pictor ac tenui multa formauerat arte,
Fecerat, & fuluum distare coloribus aurum,
Omnis ut afficiens cœu corpora vera putaret.
Effigies auro, sanguis depingitur ostro.
Ipsam autem in media victorem pinxerat aula,*

Xxxx 3

Efferat

Gen 35. 19.

S. Hieronym.

cp. 17.

Act. 2. 29.

1 Machab. 13.

30.

Baron. ad annum Iustiniani. 39.

Effera Vandalici calcantem colla Tyranni.

Addidit antiquam tendentem brachia Romam,

Exerto, & nudo gestantem pectore mammam

Altricem Imperij, libertatisque parentem.

- Ad eundem finem funerum sandapilis auro illusa tapetia inijciebantur. Quod D. Hieronymus testatur ad Paulam de obitu Blefillæ. Ita enim scribit: *Ex more parantur exequia, & nobilium ordine praeunte aureum feretro velamen obtenditur. Quod isti in stragula veste considerauerunt, hoc omnes alij contemplantur in sepulchris mortuorum, opera enim illorum sequuntur illos; & plerumque qualis quis fuit, talis est & memoria illius, post mortem. Et, si iusti, si sancti fuerunt, meritò memoria illorum cum vita non deletur. Sicut enim de impijs dicitur: *disperede de terra memoriam eorum;* ita etiam de homine probo pronuntiat: *In memoria eterna erit justus.* Ad quam conseruandam & augendam, etiam laudes defunctorum in funeribus illorum celebrantur. Cuiuscemodi laudes & orationes funebres extant, Eusebij Casariensis in funere Constantini Magni, Nazianzeni in funere Basilij & Casarij, Nysseni in Meletij, Ambrosij in Exequijs Valentiniani Imperatoris, & Satyri fratris; S. Bernardi, & quàm plurimæ aliorum, tam veterum, quàm recentiorum. Et diutiùs durant Rhetorum ac Oratorum flores, quàm qui ex hortis deprompti feretris sepulchrisque asperguntur. *Manibus date lilia plenis,* ait ille. Et S. Hieronymus ad Pammachium de obitu vxoris. *Ceteri mariti,* ait, *super tumulos coniugum spargunt violas, rosas, lilia, floresque purpureos,* vt scilicet significant, etiam eos, qui humati sunt inibi, floruisse. In cuius rei signum fuit olim cyparissus feralis arbor, mortuorum sepulchris destinata, quia blattas & tineas non sustinet, diuque durat. Filiorum sanè officium est, vt memoriã parentum suorum numquam depnant, & eorum vel sepulchra sæpe adeant, vt ibi pro ipsis preces fundant, & cogitent, se eodem secuturos; vel certè identidem recordentur, eorumque memoriã sanctè retineant, arque ita velut in capite sepultos circumferant. Ad quam rem indicandam *Brachmanes fabulam de Vpupa, quam Indorum Reges habent in delicijs, bellijssimam* narrant: *Regi Indorum, inquit, olim filius fuit**

minimus

minimus natus, quem fratres improbi propter aetatem contempserunt. Cum verò parentes senectute graues, contumeliose ab eis tractarentur, ut improbitatem eorum declinarent, assumpto filio minimo discedunt, ac fugiunt: & laboribus in itinere consumpti moriuntur, defunctorum cineres filius in sui capitis vulnere, quod ense sibi inflixerat, sepelit. Insignem hanc eius pietatem conspicatus, admiratusq; sol, puerum in auem formosam admodum, & viuacem conuertit, crista supra caput eius erecta, ut gloriosi facinoris monumento.

Si non solum Iudæi, sed etiam vel Ethnici defunctos parentes talibus monumentis coluerunt, quanto magis Christiani Christianos sepulchri honore colere, & in memoria habere debent? Neque enim contemnenda & abicienda sunt corpora defunctorum, maximeq; iustorum atq; fidelium, quibus tamquam organis & vasis ad omnia bona opera sanctus vsus est Spiritus. Si enim paterna vestis & annulus, ac si quid huiusmodi, tanto charius est posteris, quanto erga parentes maior affectus: nullo modo ipsa spernenda sunt corpora que utiq; multo familiarius atq; coniunctius, quam qualibet indumenta gestamus. Hæc enim non ad ornamentum vel adiutorium, quod adhibetur extrinsecus, sed ad ipsam naturam hominis pertinent. Vnde & antiquorum iustorum funera officiosa pietate curata sunt, & exequie celebrata, & sepultura prouisa: ipsiq; dum viuerent, de sepeliendis vel & etiam transferendis suis corporibus, filijs mandauerunt, & Tobias sepeliendo mortuos, Deum promeruisse, teste Angelo, commendatur. Ipse quoque Dominus die tertio resurrecturus, religiosa mulieris bonum opus predicat, predicandumq; commendat, quod unguentum pretiosum supra membra eius effuderit, atq; hoc ad eum sepeliendum fecerit. Et laudabiliter commemorantur in Euangelio, qui corpus eius de cruce acceptum diligenter atque honorifice regendum sepeliendumq; curarunt. Verum ista auctoritates non hoc admonent, quod insit ullis cadaveribus sensus: sed ad Dei prouidentiam, cui placent etiam talia pietatis officia, corpora quoque mortuorum pertinere significant, propter fidem resurrectionis astruendam. Hinc Christiani quidem omnes, mortuos suos sepeliunt, & plerumq; quò quis sanctior est, seu qui sepelit, seu qui sepelitur, eò maiore cultu solet sepelire alios, vel ipse sepeliri. Sed curant maximè sanctis locis condi, qui sunt sancti, ibi enim & fruuntur Ecclesie precibus

IV.

S Augustin.
lib. 1 de cicic.
cap. 13.